

Sygn. akt VIII C 2076/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko T. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2076/17

UZASADNIENIE

Dnia 22 września 2017 roku powód (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł pozew w przeciwko T. S. o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kwoty 7.023,94 zł., na którą złożyła się należność wynikająca z umowy o kartę kredytową zawartą przez pozwanego z (...) Bank (...) SA w dniu 28 lutego 2008 roku. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż na podstawie umowy cesji z dnia 19 lipca 2013 roku pierwotny wierzyciel przeniósł wierzytelność na stronę powodową

(pозew, k. 4-9)

W dniu 9 października 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w którym uwzględnił powództwo w całości.

(nakaz k. 40)

W dniu 25 października 2017 roku pozwany złożył skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym wniósł o oddalenie powództwo i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

(sprzeciw k.43-46)

W piśmie procesowym z dnia 21 listopada 2017 roku powód wniósł o nieuwzględnianie zarzutu przedawnienia roszczenia i zaproponował pozwanemu zapłatę kwoty 2.340 zł.

(pismo k. 50-51).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2008 roku pozwany T. S. zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę o korzystanie z pomarańczowej karty kredytowej.

(umowa k.30-32)

Wobec niedotrzymania warunków zawartej umowy o kartę kredytową w dniu 21 maja 2009 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w K. wypowiedział przedmiotową umowę, określając wysokość zadłużenia na kwotę 3.211,31 zł.

(wypowiedzenie k. 33)

W dniu 19 lipca 2013 roku pierwotny wierzyciel zawarł z powodem umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której bank przeniósł na powoda między innymi wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego na rzecz powoda.

(dowód: umowa o przelewu wierzytelności, k. 18-20)

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie bankowej zawartej w dniu 28 lutego 2008 roku między pierwotnym wierzycielem (...) Bank (...) S.A. a pozwanym T. S..

Pozwany już w złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym podniósł zarzut przedawnienia.

Powyższy zarzut okazał się być w pełni zasadny. Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym, a zgodnie z zasadą ogólną z upływem trzech lat przedawniają się roszczenia – jak w przedmiotowej sprawie - związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, jako że pierwotny wierzyciel takową działalność niewątpliwie prowadził. W przedmiotowej sprawie wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem stała się wymagalna chwilą wypowiedzenia umowy bankowej tj z dniem 21 maja 2009 roku. W związku z tym, biorąc pod uwagę dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, należało uznać, że roszczenie uległo przedawnieniu z dniem 22 maja 2012 roku. Sąd zobligowany był bowiem do oceny podniesionego zarzutu w świetle dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Powództwo zostało wytoczone w dniu 26 września 2017 roku.

Mając powyższe na uwadze, powództwo podlegało oddaleniu.

Na marginesie wskazać należy, że zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie, dopuszcza się możliwość nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia na podstawie art. 5 k.c. Podstawowym jednak warunkiem takiej możliwości jest ocena zarzutu przedawnienia jako czynienia przez uprawnionego do jego podnoszenia z przysługującego mu prawa użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego.

Nie można uznać podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia za działanie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego przewidzianymi w art. 5 k.c. w sytuacji, gdy powództwo zostało wytoczone po 5 latach od momentu przedawnienia roszczenia. Przyjęcie odmiennego stanowiska prowadziłoby do wniosku, że wierzyciel mógłby dochodzić przedawnionej należności w dowolnym momencie po upływie terminu przedawnienia, powołując się na zasady współżycia społecznego, co niweczyłoby cel instytucji przedawnienia.